

Neděle 4. srpna 1996

DNEŠNÍ PROGRAM

Náměstí v 11 hodin
Závody horských kol
 Park Aloise Jiráska v 15 hodin
Soubor tanců a písní (Polsko)
 Malý sál Jiráskova divadla v 16.30 hodin
Finalisté pohárku SČDO
 Sokolovna v 16.30 hodin
Nemocnice má ubřečená okna
Obrazy ze života acylpyrínků
 DDS Hop-hop Ostrov
O prolhaném prodáváči novin Bohouškovi
 Hudradlo Zliv
 Park Aloise Jiráska v 18 hodin
Swing Sextet Náchod - jazzový koncert
 Schody Jiráskova divadla v 18.45 hodin
Vítání souborů
 DS Horšovský Týn
 Jesličky Hradec Králové
 Jiráskovo divadlo v 19 hodin
Cesta do Taru - Senica nad Myjavou
 Malý sál Jiráskova divadla v 19 hodin
Finalisté pohárku SČDO
 Sokolovna v 19 hodin
Nemocnice má ubřečená okna
Obrazy ze života acylpyrínků
 DDS Hop - hop Ostrov
O prolhaném prodáváči novin Bohouškovi
 Hudradlo Zliv
 Jiráskovo divadlo v 21 hodin
Cesta do Taru - Senica nad Myjavou
 Malý sál Jiráskova divadla v 21 hodin
Finalisté pohárku SČDO
 Dvůr ZŠ v 21.15 hodin
 Sedm - film

ZÍTŘEJŠÍ PROGRAM

Park Aloise Jiráska v 15 hodin
 A. P. Čechov
Kdybychom věděli, Kdybychom věděli
 posluchači divadelních škol
 Park Aloise Jiráska v 16.30 hodin
Hrátky ruských kejklířů
 Jiráskovo divadlo v 18 hodin
Třicet vteřin lásky - DS Horšovský Týn
 Sokolovna v 18 hodin
Pavilon č. 6 - Jesličky Hradec Králové
 Schody Jiráskova divadla v 19.30 hodin
Vítání souborů
 Na Peróně Praha
 JEN TAK Karlovy Vary
 DS Polienka Bánovce n. Bebr.
 Jesličky Hradec Králové
 Jiráskovo divadlo v 21 hodin
Třicet vteřin lásky - DS Horšovský Týn
 Sokolovna v 21 hodin
Pavilon č. 6 - Jesličky Hradec Králové
 Dvůr ZŠ v 21.15
Ďábelská leť - film

OHLÉDNUTÍ, KONSTATOVÁNÍ
SOUČASNÉHO STAVU
A OTÁZKA NA ZÁVĚR

I pamětníci nepřiliší staří vědí, že Jiráskův Hronov nebyval vždy „mezidruhovou přehlídkou amatérského divadla“ jako dnes, a že zde dlouho kralovalo tradiční „kamenné“ ochotnické divadlo. V průběhu osmdesátých let, kdy sem pronikla i divadla netradiční, autorská, studiová, rozdělil se program na hlavní a doplňkový. Právě ten druhý se stal tím inspirativním, který plnil sály ve Slávii i ve Žďárkách, kde se tehdy uváděly inscenace, které nebyly vystavěny pro kukátkové jeviště. Sledovat pak, kterak postupně padaly hranice mezi jednotlivými formami a jak do zcela tradičních žánrů začaly pronikat vyjadřovací formy a postupy vlastní těm netradičním, experimentálním a těžko kontrolovatelným, patřilo ve druhé půli osmdesátých let k tomu nejzajímavějšímu, co bylo možno na Jiráskově Hronově vidět. Publikum obou skupin, zpočátku často proti sobě dosti ostře naladěné, začalo chodit do Jiráskova divadla i do Slávie za tím, čemu prof. Císařík říká „emocionální herecká informace“, a co bylo důležitější než striktní druhové zařazení. Podíváme-li se na repertoárovou nabídku letošního ročníku festivalu, uvidíme svorně vedle sebe divadlo seniorské a inscenace hrané nejmladšími, dramatickou klasiku a vlastní adaptace, loutky a pantomimu, divadlo poezie a pohádku. Spojuje je radost ze hry, hledání a objevování cest, které vedou k dorozumění s divákem. Není už bojovně naladěných stoupců toho či onoho směru, všichni se vzájemně tolerují a uznávají, zavládla téměř idyla. Nevyvolává však tato podoba syntézy a smíru, které jsme v posledních ročnicích svědky, zase už potřebu nové diferenciaci - samozřejmě při zachování nynější „mezidruhovosti“?

/jsu/

Snímek ze slavnostního zahájení 66. Jiráskova Hronova

KOMERČNÍ BANKA a.s.

Divadelní soubor HUDRADLO Zliv
Miroslav Slavík: **LEDOVÝ ZÁMEK**

Bývá to těžké. Porozumět. Sobě, jiným, světu dětí, světu dospělých, světu vůbec. Je pro mě těžké porozumět neustále pokračujícím diskusím na téma co je a není divadlo, v případě dětských kolektivů co je a není dramatická hra, a co je nebo není správné. Jestli děti mají hrát, nebo si hrát s dramatickým textem. Práce Miroslava Slavíka s HUDRADLEM již v několika inscenacích je pro mě dokladem toho, že dítě je schopné vytvořit dramatickou postavu a v této postavě jednat.

V **LEDOVÉM ZÁMKU** se podařilo divadelními prostředky vytvořit holčičí svět, v němž malé herečky bezpečně vědí o čem hrají, jsou si vědomy obsahu sdělovaného, dokážou své repliky naplnit obsahem, zkrátka hrají divadlo. O co je toto divadlo chudší v jevištních prostředcích, o to více a téměř smrtelně vážně se opírá o téma, o příběh. Velmi šťastné je řešení hracího prostoru tak, že onen dětský svět je uzavírán přímému vstupu „dospělých“. Je to jejich svět, jejich příběh a nám, dospělým je přisouzeno přisným pohledem ostrého světla pohlížet na jeho akterky.

Dalo by se možná mluvit o dílčích problémech inscenace. Příznám se, že v tomto okamžiku (těž coby matka dvanáctileté dcery) jsem zasažena emocemi natolik, že se mi prostě nechce rozebírat. Chápejte, to nejsou jen emoce vyvolané příběhem, představením, nejednou prostě závidím těm holkám jejich svobodu na jevišti,

Z představení **Ledový zámek**
- Divadelní soubor HUDRADLO Zliv

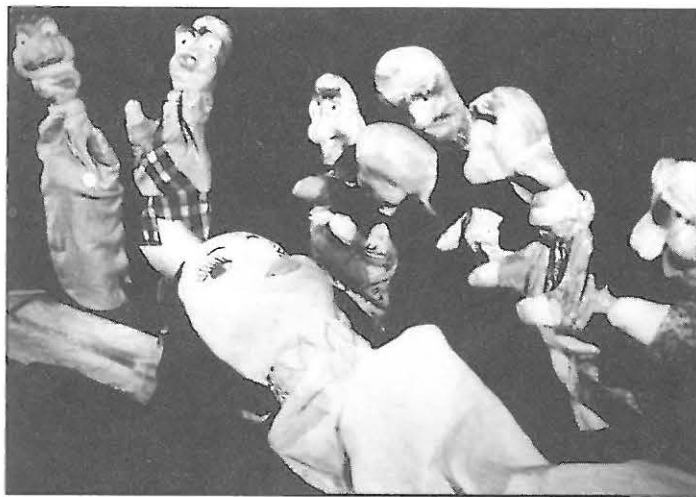
to uvolnění, tu přirozenost, se kterou k nám promlouvají, se kterou hrají osudy svých postav. Tak se nezlobte, víc už nenapíšu.

Kateřina Fixová

Ledový zámek

Odehrává se v malém městečku kdesi v dalekém Norsku v roce 1965. Tak to stojí ve scénáři. Do třídy jedné malé školy přijde nová žákyně, Unn. Do třídy, kde je bezvadná parta holek a rozumný učitel. Unn je jiná a to je spoušť příběhu. Spoušť tohoto divadla je však daleko před tím, než na jevišti promluví Mirek Slavík. Je v tom denním scházení, je v prázdninových táborech, je v nekonečných debatách a hrách o tom, co je pro ně důležité. Pak přijde látka, příběh. Zdá se, že tvar, který vzniká, je jen zastavením na cestě, již všichni společně jdou. Mímo chodem. A přitom je to tvar výsostně divadelní, odpovídající na latentní otázky, zda děti (providně, Hudradlačky) mohou hrát divadlo. Tak tedy o divadle... Je to divadlo sdělování. Všechno, co se dovidám, je míněno smrtelně vážně a opravdově. Tady se nekalkuluje s efekty. Realita divadla je zviditelněna (úvod, klávesy, reflektory). Nebylo potřeba kouzlit iluzi jiné skutečnosti, protože ač se mluví o zimě a o severu, „skutečná“ skutečnost je v jednání hereček. V něm je téma přítomno aktuálně a opravdově. Přitom vnímám divadelní tvar. Situace nejsou budovány vnějšími prostředky, vznikají v komunikaci aktérů, v jejich jednání. Svět dospělých, který je vždycky v dětských příbězích na jevišti kamenem úrazu, je tu šťastně vyřešen stylizací s reflektory. Dospělí si na nás posvítí, ale my máme svůj svět, kam oni nemohou. Zajímavě

a opravdově v tomhle příběhu je i to, že tu není klasický rozvrh: dobří a zlí. Zlo tu není, zdrojem konfliktu je tajemství a hledání. Hudradlo nám také všechny informace nedopoví, něco je na nás. Sděluje však to podstatné: toto je teď náš příběh, tím se zabýváme, tím se trápíme... Jistě jsme zaznamenali některé nešikovnosti ve svícení, ve scénografii (zadní plán ledového zámku), co jsme však zaznamenat nemohli, je neprav-

LS Čmukaři Turnov - Sedm trpaslíků a Sněhurka

da, předstírání. Škoda, že prostředí sokolovny nedalo vzdálenějším divákům možnost regulernějšího spoluprožití. Ale to není problém Hudradla. Tak tedy **Ledový zámek**. Odehrál se v malém městečku Hronově 4. srpna 1996. Teď a tady.

František Zborník

LS Čmukaři Turnov

Daniela Weissová, Jaroslav Ipser: **Sedm trpaslíků a Sněhurka**

Bylo by s podivem, kdyby Čmukaři převyprávěli příběh o Sněhurce tak, jak jej známe. V jejich pojetí nejde v první řadě o vztahy mezi Sněhurkou a zlou královnou, ale především o trpaslíky, kteří jsou strůjci dobra - či řečeno s textem hry: „kopají pasti na královnou“. A odtud se rozvíjí základní styl - nebo méně pateticky a vznešeně - ladění celé inscenace. Známe je od Čmukařů dobře. Je to jemná ironie, suchý, decentní a přitom naprosto čitelný humor, jenž obrací věci na ruby. (Konec konců: to přetočení celého příběhu není jiného rázu a charakteru). A tak se nám pěkně a utěšeně střídají bonmoty a pointy slovní s nápady, které provádějí maňásci a marionety. Publikum se dobře bavilo - píšu o představení, které začalo ve 20:00 - a zábavná hříčka se za půl hodiny skončila jako příjemné podívání a zaposlouchání. Tím bych mohl skončit. Jenže si přece neodpustím jistý povzdech, jako kadet Biegler, když při výuce šifrování zvolal: „Jezus Maria, es stimmt nicht!“ Maličko to poopravím: „nefunguje to úplně, zcela bez problémů. Marná sláva, pohádky - jak dobře víme - mají svůj řád. A když se poruší, tak by bylo dobré nahradit jej přinejmenším řádem alespoň trochu stejně důsledným. A to se - myslím si - v této inscenaci nestalo. Žertuje se, vtipkuje, ironizuje, baví - ale jakási zřetelná šňůrka, na níž by se ty korálky úsměvu a smíchu navlékly a pospojovaly, chybí. Představení se sune od jednotlivosti k jednotlivosti a jak dosvědčil smích obecenstva, jsou to

většinou jednotlivosti vtipné. Ale jaký je celek? A existuje vůbec nějaký celek?

Jan Císar

Disney chyběl - dobře mu tak!

„Na to se těším, to znám,“ řekl můj anglický kamarád Richard Stillman, učitel literatury a dramatiky ze Southamptonu, před čmukařskou Sněhurkou. Když jsme odcházeli jen se usmíval: „Dobrý, moc dobrý, takový sem neznal před tím.“ Jeho glosa plně vystihla i můj pohled, také já jsem se těšil, jak ožije notoricky známá, poněkud unylá, pohádka v zemitém stylu Čmukařů.

Ožil les a nastoupili skuteční hrdinové, trpasličí chór. Byli bez čepiček a bez sladoučké písničky, ale s jakou grácií klaunů a komediantů nahlíželi na celou tuto notoricky známou story. Trpasličí chór, to byl můj hrdina, pestrý ve výtvarné i akční stránce, neustále nad věcí, plný gagů, jež sice občas, viděl jsem to první ze všech hronovských představení, zaskřípaly (s ní - sní), ale ve většině příjemným atakem uvolňovaly bránice v publiku. Není divu, že takový chór hravě zvládl i nečekané situace a dokázal z nich vytěžit další charakterizující znaky (pád domečku). Mohli se však v lese, jemuž věvodila tak excentrická veverka, zjevit jiní chlupáci? Jaký kontrast k tradičním hrdinům: princezně, královně, princovi či zrcadlu. Jak je pěkné, že nezáleží na velikosti fyzické. Že by výchovný záměr? Takový „klub vtipných starších pánů“ pak dokázal urychlit a ozvláštnit tok děje. Škoda, že v poslední scéně „zrcadla“ se trpasličí nadhled vytratil v dalším přehrávání. Možná tam je i kořen nepřilíh zřetelně těžky celého představení.

„To doma nemáme,“ okomentoval vizuální stránku Richard. Nebylo třeba ničeho nabubřelého, celá scéna se vejde do kočovnického vozíku, je skromná, funkční, stylově čistá a vtipná, jak ti trpaslíci.

Chutnalo mi to, díky.

Roman Černík

Papír od chleba s máslem a ti druží

(ozvěny 1. otevřeného národního přehlídky pantomimy a pohybového divadla)

Jednou z největších předností Jiráskova Hronova je právě ona mezidruhovost. Setkání, konfrontace, prolnutí, míjení i inspirace.

Pohyb je nezákladnějším projevem života (všimněme si kolikrát se okamžik zrození objevuje v předvedených výstupech - člověk, strom, pták, ale třeba i židle). Stejně tak se tu na různém stupni technického zvánutí můžeme setkat s elementárními etudami - mechanická tanečnice, vzpěrač, létání. To co mne ovšem zajímá především, je příběh, obraz a smysl. Z tohoto hlediska byla z předvedených „ozvěn“ pro mne osobně nejzajímavější kreační Ondřeje Lipovského „Papír od chleba s máslem“. Bylo to sdělování obrazem, ne ilustrací. Byla to gesta, ne posunčina. Mimika, ne grimasa. Byl to zápas, bylo to sdělení.

Podobně aspirace měl nepochybně i příběh „Židle“. Zvláště závěrečný obraz zrození nové „židle“ tuto domněnku potvrzuje. Také zde jsme svědky zápasu, dialogu i dramatu. Možná by neškodila důslednější práce se zvoleným příběhem, promyšlenější gradování i rytmus. Snad.

V každém případě je velmi pozitivní, že nesnadná cesta pantomimy v Čechách, láká, provokuje a nutí k následování. Gagově groteskní „Maratonci“, marceauovské etudy posluchaček Konzervatoře Jaroslava Ježka i obrazný „Papír“, jsou toho dokladem.

Snad nebude příliš troufalé mluvit o naději. Radovan Lipus

Kam kráčíš, pantomimo?

Skeče amatérských mimů na 66. JH potěšily toho, kdo vítá pestrost stylů, forem a žánrů zastoupených na tomto festivalu. Kdo však sleduje pantomimu delší čas, byl spíše smutný. Amatérští mimové nenavazovali ani na dnes již klasickou školu Marcela Marceua a Ladislava Fialky ani na pozdější proudy reprezentované Turbou, Hybnerem či Polívkou. Jejich snažení se odehrávalo v jakémsi podivném vzduchoprázdnu. Obsahově byly předvedené etudy banální, technicky nezvládnuté a jejich smysl mi, příznám se, uniká. Dospěla-li dnes moderní pantomima k performance art, práci s rekvizitou, tanečnickému divadlu či vrací-li se k zdrojům čistého pohybu a významově přesného gesta jsme se nedozvěděli. Zdá se, že absence Branického divadla pantomimy, jediného na moderní pantomimu zaměřeného divadla u nás, se projevuje mírou nedozírnosti. Po zhlédnutí Ozvěni I. Otevřeného národního přehlídky

pantomimy Kolín '96 je odpověď na otázku v titulu mé úvahy jediná: Do hrobu.

Vladimír Hulec

P.S. Nejlepší pantomimickou etudou včerejšího dne byla nemá pasáž v představení Petra Váši Ooo Luna Nulla odehrávajícího se v pozdních nočních hodinách v Malém sále JD. V rozpohybované a zvukově barevné skladbě náhle brněnský performer ztlchl a gesticky dohrál svou píseň za naprostého ticha. Napětí zůstalo a násobilo se nezvyklostí náhlého zvukového „prázdna“. Aniz to tuší, ještě vstávají noví pantomimičtí bojovníci. Nezbylo-li nám místo ani čas na delší reflexi Vášova vystoupení, necht alespoň tato zmínka dokládá vysokou úroveň jeho performance.

Snímek z představení Papír od chleba s máslem

Dnešní generace hranice divadla rozvolňuje

66. Jiráskův Hronov byl zahájen. Rozběhla se řada představení, začaly rozborové a jiné semináře a dílny. Postupně vám na stránkách Zpravodaje představíme všechny dílny, jejich poslání, smysl a způsob práce, včetně osobnosti jejich vedoucích.

Začneme u dílny S: **Herec v dramatické situaci** - Milan Schejbal

Milan Schejbal, režisér a současný umělecký šéf Divadla ABC v Praze, je dlouholetý aktivní účastník Jiráskova Hronova. Spolu s Ivanem Rajmontem, Karlem Krížem a dalšími již před deseti lety vedl dílny Klubu mladých divadelníků. Samostatným lektorem Jiráskova Hronova je od roku 1990. Jeho dílny jsou zaměřeny na „duši“ herce a herectví. Schejbal se v nich nevěnuje herectví v klasickém slova smyslu. Nezabývá se fyzickými a jinými dovednostmi jejich účastníků, ale cele se věnuje druhotným stránkám herectví-

psychofyzické připravenosti, schopnosti rozvíjet a ovládat emotivní stránku hraní, zaměřuje se na otevřenost, komunikativnost, kreativnost v její základní podobě.

Účastníky dílny jsou mladí lidé ve věku 15-21 let, většinou středoškoláci a vysokoškoláci. Mnozí se do Hronova i na Schejbalovu dílnu vrací. Letos prý snad polovina účastníků jeho dílny absolvovala už loňský kurs. Schejbalovi to dovoluje navazovat na již objevené a pokračovat dál. To však neznamená, že noví účastníci jsou nějak poškozováni nebo o „kus cesty“ ochuzováni. Jak Schejbal říká, dílna je natolik otevřená a vstřícná, že noví účastníci se snadno zapojí a styl práce je rychlým způsobem navede na směr, kterým ostatní pracují. A je jen na nich, co si z nalezených situací a toho, jak se v nich orientovat, odnesou. Překvapivě najdeme mezi účastníky dílny nejen budoucí profesionální herce, dnešní studenty divadelních konzervatoří, DAMU nebo JAMU, případně divadelní ochotníky, ale i budoucí pedagogy, právníky(!) a manažery(!). Zákony divadla jim prý velmi pomohou v jejich práci. Současná generace - jak vidno - chápe divadlo v nejširším slova smyslu. Hranice divadla se rozvolňují, což Milan Schejbal vítá a ve své dílně využívá. „Má dílna není čistě divadelní v tom smyslu, že bych učil herecké techniky. Je to setkání s touto generací mladých lidí. Zajímá mě jejich pohled na dnešní svět. A právě v této dílně se ho dovidám. Její účastníci si jej totiž musí formulovat - ať fakticky nebo jen podvědomě - a na jeho základě se chovají a reagují.“

Samotná dílna začíná cvičeními zaměřenými na sblížení a vzájemnou komunikaci. Jedná se většinou o kontaktní cvičení, kdy jeden z herců je slepý a druhý jej vede, případně spolu navazují mimoslovní a mimovizuální kontakt. Později následují cvičení na kreativnost. Herci musí postavit nějakou situaci, naučit se v ní jednat a vytvořit přesnější tvar, který má již konkrétní divadelní kvality. Na závěr pracují herci již s předem napsaným dialogem. Letos by měli zpracovat některé situace ze Schnitzlerovy hry Zelený papoušek.

Vedoucího dílny, **Milana Schejbalu**, jsme se zeptali:

Proč se zúčastňujete jako lektor již potolikráté Jiráskova Hronova?

Je to pro mne relaxace a návrat těsnějšího spojení se světem kolem mne. Přes rok jsem zahlcen prací a realita mi jaksi uniká. Díky těmto dílnám se dozvím něco o současných mladých lidech, což je pro mne podstatné. Nedělám divadlo jen o tom, co si já myslím o světě, ale také o tom, co si o něm myslí dnešní lidé. A to se dovidám právě tady.

Co si tedy myslíte o světě dnešních mladých lidí?

Rozdíl mezi generací přelomu osmdesátých a devadesátých let a tou dnešní je obrovský. Dnešní mladí lidé jsou v názoru na svět až bezbřezě pozitivní. Na jednu stranu je to dobře, na druhou je to i trochu nebezpečné. My jsme bývali mnohem kritičtější. Co mě ale překvapuje a co mi možná nebudete věřit, je to, že většina lidí zde v Hronově radikálně odmítá materiální přístup k životu. Zajímá je duchovní stránka naší existence, což je vede nejen k divadlu a umění vůbec, ale k určitému stylu života. Díky tomu věřím v mladou generaci a na dílnách v Hronově vždy pookřávám.

Má amatérské divadlo vůbec dnes smysl?

Určitě. Alespoň ze dvou důvodů. Za prvé se v něm rozvíjí spolková činnost, kdy starosta hraje divadlo, připravuje se souseď bály a jiné slavnosti a život v menších obcích a městečkách tak má nadále svůj věčný a neocenitelný smysl a řád. Za druhé se opět rozvíjí tzv. alternativní, netradiční divadlo, které předbývá divadelní vývoj u nás a dává mu směr. Kvalitativní nárůst současných amatérských divadel je evidentní. Loni se mi velmi líbila práce Evy Tálské a Společnosti Filtré. To už je alternativa, ke které teprv profesionální divadlo musí dospět.

A co vaše Divadlo ABC?

To je střední proud. Doufám, že děláme dobré zábavné divadlo na úrovni. Na podzim chystáme Charleyovu tetu s Janem Hrušínským v hlavní roli a Cikánského barona v autentické podobě, tedy hraného přesně podle scénických poznámek. Experimenty si mohu ve svém divadle dovolit jen v přesných mezích žánru. Ale baví mě to a nelituju. Vladimír Hulec

Jiráskův Hronov má čestný výbor

V programové brožurě letošního Jiráskova Hronova jsme si mohli přečíst deset jmen známých osobností, která tvoří Čestný výbor JH. Na to, jak a proč tento orgán vznikl, jsme se zeptali vedoucí ARTAMY, PhDr. Vítězslavy Šrámkové.

Co je posláním Čestného výboru?

Čestný výbor JH je sestaven ze jmen, která mají značnou společenskou vážnost, jde o osobnosti mediálně zajímavé. Věříme, že fakt, že se veřejně přihlásí k festivalu, připomene veřejnosti, že amatérské divadlo a Jiráskův Hronov nejsou relikvie českého obrozenectví, ale živoucí a zajímavá aktivita mnoha lidí. Aktivita, bez níž by nejen náš život, ale i česká kultura byla chudší. Domníváme se, že je to potřeba připomínat i takto. Co to znamená fakticky? Někteří členové výboru slíbili, že pomohou při získávání sponzorů, bez nich už se dnes žádný festival neobejde, přislíbili podpořit např. vydání dějin českého amatérského divadla apod. Nejde o výbor, který se bude scházet ke schůzování, ale o lidi, kteří jsou ochotni pomoci jako jednotlivci vahou svého slova, doporučení apod.

Jak jste přišli právě na tato jména?

Obrátili jsme se, společně se starostou Hronova, na lidi, kteří mají k festivalu osobní vztah. To bylo hlavně hledisko, z něhož jsme vycházeli a které neklamalo.

Počítá se s tím, že Čestný výbor bude působit i v nadcházejících letech?

Rozhodně, od počátku nebyl nijak časově omezen. Jde v našich podmínkách tak trochu o pokus. Bude trvat, pokud bude mít smysl a pokud jeho členové budou ochotni a budou moci pro věc něco udělat.

Za odpovědi děkuje

/jsu/

Z knihovničky IPOS-ARTAMA

Alena Urbanová

Mýtus divadla pro děti

Ojedinelá a přepotřebná práce renomované autorky, kterou by neměl pominout nikdo, kdo propůjčil své síly a um divadlu, jehož adresátem je dětské publikum. Publikace pojednává velice čtivou formou o zrození mýtu divadla pro děti, tj. názoru, že divadlo pro děti je jiné než pro dospělé, že nemůže a ani nemusí vyhovovat vážným estetickým nárokům, že postačí, vyhovuje-li nárokům pedagogickým. V osmi účelně členěných kapitolách se autorka dobírá následků tohoto mýtu a možnostmi jeho překonání ve jménu dětí a divadla pro děti jako druhu umění, jež má mimoriádnou schopnost všestranného působení a budování mostů mezi světem dětským a dospělým.

Knížku si můžete za 20 Kč zakoupit v průběhu festivalu ve stánku před divadlem. O dalších nabízených publikacích vás budeme průběžně informovat.

Informace pro účastníky Jiráskova Hronova ubytované na internátě Hotelové školy

Na základě reakcí a stížností rady účastníků 66. JH ubytovaných na internátě zdejší Hotelové školy, vztahujících se k povinnému odběru snídaní ve vazbě na možnost ubytování, proběhlo u ředitele Hotelové školy ing. Štěpánka v sobotu 3. 8. v dopoledních hodinách jednání s tímto výsledkem: **v pondělí do 12.00 hodin mohou zájemci odhlásit snídaně počínaje úterkem až do konce pobytu, a to v informačním středisku, kde jim po předložení zakoupených stravenek bude vrácena příslušná finanční částka.** Změna je možná teprve od pondělí, respektive úterní snídaně, vzhledem k tomu, že až po pondělní snídaní jsou veškeré potraviny zajištěny a nanorovány.

Předběžně byly o této skutečnosti informovány pracovníci informačního střediska. Prakticky to tedy znamená, že účastníci, kteří přijedou dříve než v pondělí, budou si v rámci ubytování povinně hradit i snídaní. Účastníci přijíždějící v pondělí a dále budou hradit pouze ubytování v částce Kč 90 za osobu a noc.

Současně pan ředitel Štěpánek požádal, aby organizační štáb delegoval svého zástupce k projednání skladby jídelníčku s panem Vaňátkem z Hotelové školy.

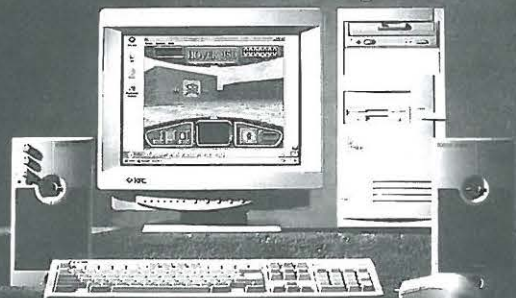
Jednání vedli František Tomášek a Josef Horák

Pozvánka na rozborový seminář

Dnešním dnem začínají každodenní diskuse o festivalových inscenacích v rozborovém semináři. Ze všech dílen a seminářů je pouze tento otevřen všem zájemcům a počítá s jejich aktivní účastí. Začíná se ve 14 hodin, předpokládáné ukončení v 16 - 16.30 hodin, koná se v budově Hotelové školy (vchod vedle Informačního střediska) v učebně č. 4.

TP TechProg

OSOBNÍ POČÍTAČE // triline

Dáváte přednost kvalitě? My také.

Náchod, náměstí T.G.M., tel. 0441/24457- 8, fax 0441/ 24459

JIRÁSKŮV
H R O N O V

střípky

Radost nad novým prostorem v Jiráskově divadle, nazvaným Malá scéna, vystřídal do jisté míry rozčarování nad tím, že tato scéna je opravdu malá. Před každým představením zůstává na schodišti početná skupina neuspokojených zájemců, kteří se do sálu nevešli. Inu Slavie byla větší ...

„Až ti bude nejhůře, zajdi k mostu na kuře“ a dále: „U mostu je zmrzlina, na kterou se vzpomíná“. Tyto veršované slogany zvou hosty do restaurace U mostu, jejíž provozovatelé mají zřejmě básnickou vloh. I když na kuře či na zmrzlinu nezajdete, zájem o nás, hosty, který je vyjádřen řečí vázanou, kolemjdoucího potěší.

Oblíbený i nenáviděný Ježeček Kamzíček bohužel letos vycházet nebude. Petr Lébl je totiž v Izraeli, kde připravuje inscenaci Cyrana z Bergeracu, Radka Prchalová zatím nedorazila (z dobře informovaných zdrojů jsme se dozvěděli, že přijede začátkem týdne) a jediná přítomná redaktorka Ježečka, Radmila Hrdinová, na vše nestačí.

Na tiskové konferenci k festivalu se prezentovalo více než dvacet novinářů. Byli tam Z. A. Tichý z Mladé fronty Dnes, Vladimír Mikulka z Telegrafu, Radmila Hrdinová z Práva a mnoho dalších. Mezi hosty festivalu jsme navíc zahlédli Renatu Nechutovou, jež tu zastupuje Lidové noviny. Mediální zájem o festival je tedy - zdá se - značný.

Mezi diváky Ozvěn I. Otevřené národní přehlídky pantomimy Kolin '96 jsme objevili i nestora české pantomimy, pana Kaftana. Na dotaz redakce Zpravodaje, jak vidí současný stav české pantomimy odpověděl: „Kritizovat je práce váš úkol, a ne můj.“ Aktivní umělci jsou holt diplomaty v každé situaci.

Za jedním z pouličních bufetů na náměstí jsme objevili Hronovskou ZED NÁRĀKŮŮŮ. Vedle mnoha nápisů nás zaujal jeden: „Myslím jen na to jedno.“ Které amatérské představení měl dotyčný nebo dotyčná na mysli, se nám však zjistit nepodařilo.

Vydává organizační štáb
66. Jiráskova Hronova
Šéfredaktorka:
Jaroslava Suchomelová
Redaktor: Vladimír Hulec
Fotograf: Ivo Mičkal
Technický redaktor:
Marek Zhibo
Tisknov:
Grafické závody Hronov, s. r. o.
Cena: 5 Kč